

Temperament SBT (Bob Tennant)

Největší cností Stafordširského bulteriéra je (a také vždy byl) jeho temperament. Dnes tomu bude již přes 30 let, co se tímto plemenem zabývám a během této doby jsem měl jak výstavní šampiony, tak i vynikající pracovní psy – především specialisty na lov lišek a jezevců. Před třiceti lety nebyl mezi psy prakticky žádný rozdíl, dnes je však opak pravdou. Ve většině případů jsou rozdíly ohromné. Kdybyste 25-30 let zpátky navštívili výstavu, viděli byste každyčkého psa stát na špičkách, odhodlaného zaútočit na jakékoliv zvíře vedle něj. Samozřejmě jsem často viděl psy v sobě, jelikož držet je celý den od sebe nebylo tehdy tak jednoduché jako dnes, v době klecí. A i přes to, že se vedle sebe psi vůbec nesnesli a byli připraveni se navzájem zabít, k člověku si absolutně nic nedovolili. „Ublížít člověku“ bylo v souvislosti se Staffordem neznámým slovním spojením, a to i v případě, kdy byl rozrušený a v zápalu boje. Pokaždé, když slavní lovci jezevců z Irského Kennel Clubu přišli na výstavu, ostatní se jen s obdivem zvedali z laviček. Dnes se několikrát ročně účastním výstav a je neuvěřitelné vidět navzájem se olizující krycí psy, kdy na druhé straně vodítka stojí malé dítě. Lidé si už asi neuvědomují, jací psi to doopravdy jsou. Jsem si jistý, že mého psa by žádné dítě na vodítku neudrželo – a to můj pes nikdy nebojoval. Je ale pravda, že je Staffordům v každé generaci víc a víc vštěpováno, aby nebojovali. A vůči člověku jsou naprosto nekonfliktní, jinak by chov plemene už dávno skončil. Zaregistroval jsem, že je dnes ohromný rozdíl mezi psy odchovanými pouze pro výstavní kruhy a psy odchovanými pouze na práci. Ten starý plamen plemene pomalu vyhasíná. V knížkách o Staffordech se již objevují články na téma „ovládání strachu“. Články, kterým někdo jako já nemůže uvěřit. Bůh ví, co by si o takových psech mysleli Joe Mallen nebo Bill Boylan. Určitě by se obraceli v hrobě.

V době, kdy jsem měl svého prvního Stafforda, měl každý chovatel problém s nebojácností tohoto plemene. Staffordi se nebáli vůbec ničeho, občas až bezhlavě. Pamatuji si několik případů, kdy Stafford umřel, když útočil na kolo od auta nebo dokonce na koně. Popravdě, abych vám popsal starý typ Staffordů, dcery jednoho mého kamaráda (5 a 7 let) oblékaly jeho fenu do oblečků pro panenky, vozily ji na zahradě v kočárku a podobně. Když ta fena ale uviděla jiného psa nebo kočku, přestala si s děvčaty hrát a rozhodla se zvíře pronásledovat nebo dokonce zabít. Hned poté však odkráčela zpátky ke kočárku jako by se nic nestalo. Vlastně bylo velice vtipné vidět takovou fenu v oblečku pronásledovat kočku. Děvčata s ní byla naprosto v bezpečí. Tato fena byla rozhodně připravena zabít kohokoliv, kdo by se jen pokusil děvčatům něco udělat.

Většina psů mimo výstavní kruhy měla stejnou povahu. Taková bláznivost byla rozhodně součástí jejich temperamentu – jak ostatně mohou potvrdit chovatelé, kteří byli proti tomu, aby se ze Staffordů stali v první řadě výstavní psi.

Kladte na temperament důraz, dokud ještě není pozdě. Už se jednou, možná dvakrát, stalo, že pes pokousal člověka. Před lety by se to nikdy stát nemohlo. Nemůže to být náhodou spojeno s nedostatkem kondice? Před lety, jak mohou lidé potvrdit, strávil Stafford půl svého života na procházkách. Já osobně se svými psy venku trávím mnoho hodin denně, za jakéhokoliv počasí. Působí dnes snad život v kleci nebo bedně na temperament psů? Osobně věřím, že mít psa doma působí velice kladně na jeho mozek, protože si s ním pořád někdo povídá. Ale co prázdný dům? Je v tom rozdíl? Víím, že má žena tráví se psy skoro 24 hodin

denně a Bůh pomáhej tomu, kdo si na ni dovolí jen štěknout. Není jednoduché udržet spolu několik Staffordů pohromadě, ani ve velkém domě, když jsou to správní Staffordi. Trik je v tom, že musíte být ve své smečce alfa-samcem. Ostatně někdo jím být musí. Když Stafford vrčí na jiného psa, jenom zakryjte jeho výhled nebo jděte jinam. Není potřeba ho plácnout po hlavě (nebo se o to snažit), jako to dnes někteří dělají. Schválně si někdy všimněte toho pohrdavého pohledu, když na výstavách Stafford vrčí na jiného Stafforda. Není to náhodou známka špatného temperamentu, kdyby byli psovi ostatní psi ukradení? Určitě není potřeba, aby se toto plemeno používalo v zápasech, ale jsem přesvědčen o tom, že by měl být kladen větší důraz chovatelů-vystavovatelů na ten temperament, který tu býval. Já jsem měl osobně spoustu psů i fen. Například od Jim Parsonsa, Freda Philipse a Kena Baileyho – všechno nevýstavní typy psů. Každý z nich měl vynikající temperament a všichni byli zároveň potomky šampionů, což je důkaz toho, že je možné dobrý temperament udržet. Nebo alespoň bývalo.

Volně přeložil Dominik Záliš (Domidar Dogs Kennel), leden 2018. Všechna práva vyhrazena.

